

The Magi #1

12/28/13

Tietäjät osa 1

Hei kaikki,

Ollessani noin 17 jouduin kiivaaseen sanaharkkaan äitini kanssa uskosta. Tuohon aikaan olin keskittynyt Raamatunkohtiin, joissa puhuttiin uskon voitosta ja sanoin äidilleni tämän tapaisia sanoja: 'Jos sinulla on riittävästi uskoa, sinulla ei ole ongelmia, koska Raamattu sanoo meidän voittaneen maailman.'

Äiti oli tuohon aikaan noin 41-vuotias ja kasvatti yksin neljää lasta sen jälkeen, kun isä oli lähtenyt kuusi vuotta aiemmin, joten hän oli kokenut sen ilon, että oli kasvattanut perhettä sen mukaisesti kuten oli unelmoinut elämän olevan, sitten kokenut kaikkien noiden unelmien pirstoutumisen. Niin kuin joku joka varovasti kävelee paljain jaloin sellaisen huoneen poikki, joka on täynnä rikkoutuneen peilin sirpaleita, hänen unelmansa, jotka kerran heijastuivat eheinä hänelle, lojuivat nyt hajallaan ja vajaina, eikä niitä koskaan koottaisi uudelleen, ja mikä tahansa harha-askel palasten joukossa viiltäisi häntä ja aiheuttaisi suurta tuskaa hänelle ja hänen lapsilleen.

Minulla oli yhä korvantaustat märkinä, en ollut koskaan maksanut asuntolainaa tai asumiseen liittyviä laskuja, ja kesätöistä saadut palkkarahat, jos niiden käyttö laskettiin huolellisesti, mahdollistivat sen, että Barb ja minä saatoimme käydä ulkona treffeillä pitkin kouluvuotta.

Seisoessani lujana uskomuksessani, että omistaessaan riittävästi uskoa ihmisellä voisi olla kitkaton elämä ja kaikki hänen unelmansa täyttyisivät, ja äidin seisoessa lujana uskomuksessaan, että usko auttoi kulkemaan läpi elämän vaikeuksien, hän vei asian päätökseen näin sanoen: "Sinun vain täytyy saada vähän enemmän maileja matkamittariisi."

Seurakunnan kulttuuri

Kun tutkin eroja sen välillä, miten Paavali harjoitti seurakuntatoimintaa ja miten seurakuntatoimintaa harjoitetaan tänään perinteisessä seurakunnassa, näin eroavaisuuksien olevan suurempia kuin kokoontumisen jossakin auditoriossa tai kokoontumisen kodissa.

Se kulttuuri, jota opetetaan populaarissa karismaattisessa kristillisyydessä, on hyvin samanlaista kuin se, mitä esitin väittelyssä äidilleni - jos on riittävästi uskoa, voi nuhdella oikeaa riivaajaa, voi liikuttaa Jumalaa riittävästi, voi puhua Sanaa riittävästi, voi löytää sen yhden hengellisen avaimen, joka avaa tarvitut vastaukset, voi saada silkoisen elämän. Tuollainen olin 22-vuotiaaksi.

Maileja matkamittariin

Tuo muutos elämässämme tapahtui kun vanhimmalla pojallamme kahdeksan kuukauden iässä diagnosoitiin CP-vamma, tila joka viittaa mihin tahansa aivovaurioon, joka tapahtuu synnytyksen aikana. Lääkäri sanoi Barbille: "Laita hänet johonkin hoitokotiin ja unohda, että koskaan saitkaan hänet, ja jatka eteenpäin ja hanki lisää lapsia ja kasvata perheesi ja elä elämääsi."

Barb kyynelehti soittaessaan minulle töihin ja hänen tuskastaan Chrisin tilan suhteen tuli minun tuskani, meidän sydämemme repeytyi riekaleiksi samalla kun olimme tuohtuneita lääkärin ehdotuksesta.

Tuona iltana kylvetimme Chrisin ja huolellisesti kiedoimme hänet lämpimään peitteeseen ja asetimme hänet pehmeälle kylpyhuoneenmatolle. Hänen katsoessaan meitä ylöspäin me panimme kätemme hänen ylleen ja kerroimme Isälle, että torjumme lääkärin diagnoosin ja neuvon, käskimme Chrisiä parantumaan ja kiitimme Isää Chris-lahjastamme.

Jumalan auttaminen

Seisoimme Sanassa, mutta Chrisin kasvaessa tuli selväksi, että diagnoosi oli oikein. Opimme, että usko ei kutsu sitä mikä on ikään kuin sitä ei olisi. Usko ei ole niiden tosiasioiden kieltämistä, jotka täytyy käsitellä tässä ja nyt.

Chris kävi läpi erilaisia kokeita meidän seisoessamme Sanassa ja etsiessämme avainta hänen parantumisensa arvoituksen ratkaisulle. Mitä me voimme rukoilla, paastota, tunnustaa, sitoa, vapauttaa saadaksemme asian hoidetuksi? Väittelimme, oliko fysio- ja puheterapian antaminen hänelle uskon mukaista vai sitä vastaan. Kulutimme jokaisen pennin saadaksemme hänet mihin tahansa terapiaan, joka voisi auttaa saamaan aikaan Jumalan parantamisen hänen kehossaan. Etsimme tapoja auttaa Jumalaa halukkaina yrittämään melkein mitä tahansa voidaksemme auttaa Jumalan lupausten aikaansaamista hänen elämässään.

Eräänä päivänä olin jälleen kerran puhumassa Raamatunkohtia Chrisin ylle ja yhtäkkiä Isä keskeytti: "Mitä olet tekemässä?", Hän kysyi. "Puhun Sanaa hänen ylleen." "Missä Raamatunkohdassa seisot?", Hän kysyi. Vastasin: "1. Piet. 2:24, joka "itse kantoi meidän syntimme" ruumiissansa ristinpuuhun, että me, synneistä pois kuolleina, eläisimme vanhurskaudelle; ja hänen "haavainsa kautta te olette paratut". Hän vastasi: "No hyvä. Voitko uskoa tuon lupauksen?" Sanoin: "Kyllä, minä uskon" Ja Hän sanoi: "Sitten lepää."

Tuossa kohdassa siirryin siitä, että yritin saada asioita tapahtumaan minun uskoni kautta siihen, että lepäsin siinä tosiasiasa, että Hänen Sanansa on totta ja usko Häneen on lepoa, kuten Hepr. 4:9-11 sanoo uskosta, kun lopetamme omat ponnistelumme ja yksinkertaisesti lepäämme Hänessä.

Usko: Vastaus armoon

Mutta suuri osa perinteisestä seurakuntakulttuurista yrittää yhä saada asioita tapahtumaan uskolla. Se, mitä minä luen Raamatusta, on kuitenkin se, että usko on pelkästään vastaus armoon. Armo saa asiat tapahtumaan, ja armo on ilmestys Isältä joko Hänestä tai Hänen

tahdostaan. Usko on vastauksemme armoon, ja armo on ilmestys Isästä ja/tai Hänen tahdostaan.

Nooa ei rakentanut laivaa omasta aloitteestaan. Hän sai armon Herran silmissä ja tuosta ilmestyksestä hän rakensi laivan. Mooses ei vain muuttanut mieltään ja päättänyt mennä Egyptiin, hänellä oli ilmestys Jumalan suunnitelmasta, mikä oli armoa ja hän vastasi. Jopa Jeesus sanoi, että Hän teki vain sitä ja sanoi vain sitä, mitä Hän näki ja kuuli Isän sanovan ja tekevän. (Joh. 5:19,30)

Usko ei ole riippumatonta Jumalan paljastetusta tahdosta, usko on vastaus ilmestykseen Hänen tahdostaan. Lakkasin vetämästä jakeita Raamatusta oman tahtoni mukaan päättäen, että tuo olisi se, missä seisoin. Sen sijaan kommunikoin Herran kanssa ja annoin ilmestyksen tulla minulle ja sen jälkeen uskoin ja lepäsin tuossa ilmestyksessä.

Tajusin eräessä vaiheessa, että niin paljon kuin haluankin Chrisin parantuvan, Chrisin usko on asettunut siihen minkä hän on monta kertaa todennut: "Kun pääsen taivaaseen, ei pyörätuolia" ja nähdessään lasten juoksentelevan: "Kun pääsen taivaaseen, aion juosta noin!"

Minulla oli kerran näky Chrisin ollessa istumassa oikealla puolellani pyörätuolissaan ja Jeesus seisoi vasemmalla puolellani opettamassa minulle parantumisesta ja siitä kuinka vaikea on jonkun sellaisen, joka ei ole koskaan tuntenut eheyttä, uskoa parantumiseensa. Minä NIIN halusin keskeyttää Hänet ja sanoa Hänelle, että laskisi kätensä poikani ylle, mutta Hän on Jumala, en minä, joten tuo ei ole sellainen juttu, jota tehdään Kuninkaan ollessa läsnä. Mutta sain syvempää ymmärrystä Chrisin mielestä tuona iltana.

Chrisin usko ei ole tulla parannetuksi nyt, hänen uskonsa on asettunut taivaaseen, ja tuohon Herra on vastannut. Eräänä päivänä Chris tuli ryömien pitkin käytävää hyvin innostuneen: "Iskä, iskä! Arvaa mitä Jeesus sanoi minulle? Hän sanoi, että aikoo kävellä vuorten poikki kanssani! Jep, noin Hän sanoi, jahuu! Jep, Hän aikoo kävellä vuorten poikki kanssani, niin Hän sanoi!"

Huonoimmat vanhemmat?

Kun tuli aika, jolloin meidän täytyi tehdä elämämme ehdottomasti vaikein päätös Chrisin sijoittamisesta ryhmäkotiin, joka tuolloin oli lähes kahden tunnin ajomatkan päässä meiltä, meistä tuntui siltä, että olimme huonoimmat vanhemmat maan päällä. Huonoimmat vanhemmat.

Epätoivoisina puhuimme myöhään yöhön, mutta lopulta Barb lipui uneen minun jäädessäni puhelemaan yhä Isälle. Sain: "Isä, jos et aio parantaa häntä, ota hänet kotiin. Sekä Barb että minä olemme kumpikin käyneet taivaassa, olemme kumpikin nähneet sinut, olemme kumpikin nähneet Herran, joten haluaisimme mieluummin poikamme olevan eheä taivaassa kuin elämään lopun elämänsä vaurioituneessa kehossaan. Vaikka me eläisimme vielä 50 vuotta, mieluummin kaipaaisimme häntä nuo lukuisat vuodet kuin panisimme hänet asumaan ryhmäkotiin lopuksi elämäänsä."

Yhtäkkiä Jeesus seiso i huoneessani. Silmäni olivat auki ja näin Hänet sekä huoneemme niin kuin normaalisti näkisin sen sillä erotuksella, että Herra seiso i siellä. Tervehtimättä sanallakaan Hän sanoi: "Haluaisitko minun tuovan Chrisin kotiin etuajassa ja häneltä jäisi saamatta täysi palkkionsa vain siksi, että sinusta tuntuu pahalta, kun sinun täytyy sijoittaa hänet ryhmäkotiin?"

Mykistyin: "Minä, minä olen pahoillani Herra. En ollut koskaan ajatellut hänen palkkiotaan. Tiedän, että kun olen poissa palvelemassa ja hän ja Barb ovat kotona mahdollistaen sen, että lähd en matkalle, he ottavat osaa tähän palvelutyöhön, mutta en ollut todella tiennyt sitä ennen kuin nyt. Ei, haluan Chrisin saavan täyden palkkionsa, vaikka se merkitsee vaikeuksia meille ja hänelle, sillä me arvostamme taivasta enemmän kuin maata. Mutta vain näillä ehdoilla: ettei häntä koskaan ahdistella tai laiminlyödä." Jeesus nyökkäsi päätään tiukasti alaspäin kerran sanoessaan: "Selvä", ja Hän oli poissa.

Kirjoittaessani tätä 21. joulukuuta Chris täyttää maanantaina 23. päivänä 34 vuotta. Koko perhe on tulossa hänen syntymäpäiväjuhliiaan ja joulua varten, kumpikin hänen veljistään, kumpikin miniämme, ja kaikki hänen kuusi veljentytärtään ja veljenpoikaansa. Chris rakastaa Herraa ja edelleen odottaa innolla uutta kehoaan taivaassa, mutta siihen saakka...

Siihen mennessä kun Paavali kirjoitti kirjeensä Lyydialle, Filippin kotiseurakunnan alkuperäiselle emännälle, hän oli käynyt läpi hyvin suuria vaikeuksia, jotka liittyivät tuon ajan vainoon ja vaaralliseen matkustamiseen. Kun hän kirjoitti Fil. 4:11 - 13 hän oli tullut siihen vaiheeseen elämässään, että saattoi sanoa tämän:

"Olen oppinut, missä tahansa tilassa olenkin, olemaan tyytyväinen. Tiedän kuinka olla vähissä varoissa ja kuinka runsaissa. Kaikkialla ja kaikissa asioissa **minua opetetaan** olemaan sekä kylläinen että nälkäinen, omaamaan runsaasti ja kärsimään puutetta..." (suomennos tässä)

Tämä ilmaus englanniksi (suomeksi) on kreikassa lähempänä tätä: "**Minut on perehdytetty salaisuuksiin**". Paavali paljastaa ydinsalaisuuden: "Minä voin tehdä kaiken Kristuksen kautta, joka minua vahvistaa."

Ensi viikolla - perehtymistä salaisuuksiin. Siihen saakka siunauksin,

John Fenn

Muista käyttää cwowi@aol.com kirjoittaessasi minulle sähköpostia

The Magi #2

1/4/14

Tietäjät osa 2

Hei kaikki,

Kun menin Indiana Universityyn (IU) kesällä 1976, minut kutsuttiin liittymään Phi Kappa Psi tai lyhemmin Phi Psi -veljeskuntaan, jonka jäsen isäni oli ollut.

Aloitin fuksivuoteni ensimmäisen lukukauden 'Lupaus'-jäsenenä, mikä tarkoitti sitä, että olin lupautunut tulemaan Phi Psi:n jäseneksi ja veljeskunta oli luvannut ottaa minut jäseneksi - jos täytin vaatimukset. Fuksivuoteni Lupaus-jäsenten joukko oli noin 15 lukumäärältään ja kaikkiaan 95 miestä asui saman katon alla, jossa 'asuntolan vanhempina' toimi vanhempi pariskunta joka laittoi meille ruokaa, mutta vastasimme omassa piirissämme itsenäisesti asioista yläluokilla olevien ollessa puheenjohtaja, varapuheenjohtaja jne.

Tuo ensimmäinen lukukausi piti sisällään paljon 'simputusta', rituaalista nuorimman vuosikurssin kiusaamista, mikä huipentui 'helvettiweekoon', joka oli asianmukaisesti nimetty, voin lisätä. Ylemmällä vuosikurssilla olevat kohtelivat meitä kuin vastarekrytoituja merijalkaväen sotilaita, mitä kuvaa täydensivät sadat punnerrukset yhdellä kertaa, huutaminen päin naamaa, meidän haukkumisemme pataluhaksi ja Phi Psi:n jäseneksi kelpaamattomiksi ja muut jutut.

Kuitenkin seitsenkertainen olympiavoittaja Mark Spitz oli ollut phipsiläinen tuossa ihan samassa asuntolassa vain neljä vuotta aiemmin. Monet 'teollisuuden nokkamiehet', lääkärit, juristit, eri urheilulajien olympiavoittajat, toimitusjohtajat ja sen sellaiset olivat phipsiläisiä. Yhden lukukauden kämppiksestäni, joka tuolloin oli kolmannen vuoden opiskelija, tuli myöhemmin kuvernööri ja Indianan osavaltiota edustava senaattori Yhdysvaltain senaattiin - Mutta me fuksit olimme vain lupauksen antajia, jäsenyyttä havittelevia, ja sellaisena meitä kohdeltiin.

Tuon viimeisen simputusviikon jälkeen, ne jotka kestivät loppuun asti, hyväksyttiin ja arvioitiin arvollisiksi siihen, että veljeskunnan salaisuudet paljastettiin heille. Käytimme viikon siihen, että ylemmillä vuosikursseilla olevat ja jo valmistuneet jäsenet opettivat, miten veljeskunnan olivat perustaneet kaksi kristittyä miestä, jotka halusivat levittää evankeliumia ja iskostaa nuoriin miehiin Jumalan ja Hänen teidensä tuntemusta (Kuinka kauas veljeskunta olikaan langennut vuoteen 1976 mennessä).

Meille kerrottiin veljeskunnan perustamisesta, veljeskuntakilven salaisista merkityksistä ja mitä Phi, Kappa ja Psi tarkoittivat veljeskunnassamme, ja me vannoinme valan ylläpitää perustajien ihanteita (jotka koostuivat kristillisistä ja raamatullisista ihanteista, joten minulla ei ollut mitään ongelmaa vanna ylläpitäväni niitä).

Koko asuntola valitsi minut Kappalaiseksi, ja suurin muodollisuuksin ja juhlallisuuksin meidän vuosikurssimme vihittiin Phi Kappa Psi -veljeskunnan salaisuuksiin. Kyllä, on olemassa salainen kädenpuristus, mutta minun täytyisi tappaa sinut, jos kertoisin sinulle, lol.

Mutta minusta tekee phipsiläisen se, että minut on vihitty veljeskunnan salaisuuksiin. Vain phipsiläiset tuntevat nuo salaisuudet, muu maailma ei tunne. Ja jokaisella veljeskunnalla ja sisarkunnalla on samanlaisia salaisuuksia, jotka vain jäsenet tuntevat.

Raamattu puhuu vihkimisestä erilaisiin salaisuuksiin, mihin päätin viime viikolla. Mutta ensiksi...

Tietäjät

Muinaisessa Mesopotamiassa oli yhteisö, jota me yleisesti kutsumme 'viisaiksi miehiksi'. Englanniksi heidät tunnetaan nimellä the Magi (suom. maagit, tietäjät). Sana 'magi' tulee kreikan sanasta 'magos' ja suoremmin latinan sanasta 'magus' - monikkomuoto sanasta on 'magi'. Siitä saamme sanan 'maaginen' ja se viittaa salaiseen veljeskuntaan, jolla on sellaista tietämystä, mistä toiset eivät ole tietoisia. Nuo toiset ovat veljeskunnan 'ulkopuolella', tietämättömiä niistä salaisuuksista, jotka vain jäsenet tuntevat.

En halua pitää kokonaista historiantuntia Tietäjistä tai 'Viisaista miehistä', kuten monet englanninkieliset Raamatut kääntävät ilmauksen, mutta sanon sen, että he olivat pappisluokkaa, jonka näemme Danielin eräänlaisen vertaisryhmän edustajina (ja vihollisina), jotka palvelivat Babylonian, Persian ja Median eri kuninkaita.

He olivat niitä, jotka eivät osanneet tulkita eri kuninkaiden unia ja näkyjä Jumalan antaessa Danielille niiden merkityksen. He katsoivat tähtiin tunnustaen Luojan asettaneen ne taivaalle, kuten Hän sanoi 1. Moos. 1:14:ssä: "Olkoot ne merkkejä, kausia, päiviä ja vuosia varten." (suomennos tässä) He erikoistuivat 'merkkien' osuuteen astronomisten havaintojen kautta. (Daniel 2:48)

Salaisen tietämisensä ansiosta he olivat nähneet tähden siirtyvän Israelia koskevaan tähtikuvioon ja päättelivät, että uusi Kuningas oli syntynyt Israelissa. Kukaan Israelissa ei tuntenut Betlehemin tähden merkkiä, ja jopa viisaat miehet tulivat Herodeksen luo kysymään, missä uusi Kuningas oli - mutta kaikki Tietäjiä lukuun ottamatta olivat tietämättömiä. Ainoa mitä Israel ja Herodes näkivät, olivat ne samat tähdet ja tähtikuviot kuin tietäjätkin, mutta he olivat veljeskunnan tietämyksen ulkopuolella eivätkä ymmärtäneet näkemäänsä.

Raamattu paljasti, että Kuningas syntyi Betlehemissä, joten Tietäjät suuntasivat sinne ja löytäessään oikean perheen talosta, antoivat Jeesus-vauvalle tuonaikaisia Kuninkaalle tyypillisesti annettavia lahjoja: kultaa, suitsuketta ja mirhamia. (Matt. 2:11)

Pointtini on se, että Tietäjät olivat osa veljeskuntaa, jolle oli tunnusomaista salainen tieto, jonka tunsivat vain veljeskunnassa olevat. Näyttää olevan ihmisluonnon mukaista perustaa tällaisia salaisia kerhoja lähtien aina siitä, että pojat kiipeävät puussa oleviin majoihin ja kieltäytyvät päästävästä tyttöjä sinne, siihen, että pistetään sormeen ja hierotaan syntyneitä veripisaroihin yhteen jotta tultaisiin 'veriveljiksi' ja siihen, että pikkutyöt eivät kutsu jotakuta tyttöä kuvitteellisille teekutsuille, missä kerrotaan salaisuuksia siitä, kuka poika tykkää kenestäkin työstä - salaisuuksia, jotka vain he tunsivat ja joita he kieltäytyivät kertomasta tuolle yhdelle tytölle.

Takaisin Paavaliin

Mutta Paavali puhui ylevimmistä salaisuuksista, joihin hänet oli vihitty. Hänen filippiiläisille kirjoittamansa kirje, jotka todennäköisesti meni Lyydialle ja hänen kotonaan kokoontuvalle seurakunnalle, oli lämpimän kirje, jonka Paavali kirjoitti kenellekään Uudessa Testamentissa. Monet uskovat Paavalin hyvän ystävän ja Luukkaan evankeliumin ja Apostolien tekojen kirjoittajan Luukkaan menneen naimisiin Lyydian kanssa ja jääneen tämän luo Filippiin. Filippiiläiskirjeessä saamme selville enemmän Paavalin toiveista ja kamppailuista kuin missään muualla Uudessa Testamentissa.

Hän antaa meidän edelleen kurkistaa sieluunsa kiittäessään heitä taloudellisesta tuestaan tällä lausumalla 4: 11 - 13:ssa, jota tutkimme yksityiskohtaisesti:

"Ei niin, että puhun tarpeesta, sillä olen oppinut missä tahansa tilassa olenkin, olemaan tyytyväinen. Tiedän kuinka olla alennustilassa ja kuinka olla runsaudessa; kaikkialla ja kaikissa asioissa minua ohjataan olemaan sekä kylläinen että nälkäinen, sekä olemaan runsaudessa että kärsimään puutetta. Voin tehdä kaikki asiat Kristuksen kautta, joka vahvistaa minua." (suomennos tässä)

"Olen oppinut" voitaisiin ilmaista paremmin 'olen astunut uuteen ulottuvuuteen'. Kreikan sana 'oppinut' on 'manthano', joka on samankaltainen kuin 'mathetes', mikä merkitsee seurata opetuslapsena. Se viittaa johonkuhun, joka on tullut (Joltakulta) toiselta oppijaksi, aloittaen uuden luvun elämässä, kuten voisimme asian ilmaista. Sitä käytetään ilmaisemaan ajatusta, että he ovat tulleet uuteen elämän ajanjaksoon, mutta enemmän kuin tuota, he ovat kasvaneet tiedossa sellaisella alueella, joka heiltä aiemmin puuttui.

Ja mikä on tämä uusi ulottuvuus? Hän jatkaa: Olen oppinut missä tahansa tilassa olenkin, olemaan tyytyväinen. Se ei tarkoita, että Paavalia saattoi olla onnellinen Roomassa tai Efesoksessa, se merkitsee hänen kohtaamaansa olosuhdetta tai tilannetta.

Paavali oli astunut uuteen ulottuvuuteen - riippumatta siitä, missä olosuhteissa hän oli, hän saattoi olla 'tyytyväinen'. Mutta älä luule tämän englannin (ja suomen) tyytyväinen-sanan olevan sellaista tyytyväisyyttä kuten me tänään sanaa käyttäisimme. Se ei ole 'menen virran mukana' tai 'kaipa tulen olemaan onnellinen' tai 'en minä tällaiseksi elämäni suunnitellut, mutta se tulee olemaan ok, Herra'. EI!

Kyse on kreikan sanasta 'autarkes', joka tarkoittaa 'itsessään riittävää'. Se koostuu kahdesta sanasta: 'auto' joka tarkoittaa 'itse' ja 'arkeo' joka tarkoittaa "olla riittävän vahva, olla riittävästi jotakin asiaa varten" (Vine's sanakirja). Kun koko kohta pannaan yhteen, Paavali sanoi näin:

"Ei niin, että puhun tarpeesta käsin. Sillä olen astunut elämässäni uuteen ulottuvuuteen, riippumatta siitä, mitä olosuhteeni ovat, ollakseni itsessään riittävä, omaamaan riittävästi mitä tahansa kohtaamaani varten. Tiedän kuinka olla runsaudessa ja kuinka kärsiä puutetta. Tiedän kuinka olla kylläinen ja kuinka olla nälkäinen. Sillä minut on vihitty siihen salaisuuksien veljeskuntaan joka on: voin tehdä kaiken Kristuksen kautta, joka vahvistaa minua."

Ja tuosta jatkamme ensi viikolla... siunauksin!

John Fenn

The Magi #3

1/11/14

Tietäjät osa 3

Hei kaikki,

Muutama vuosi sitten meitä oli joitakuita auttamassa erästä seurakuntaan kuuluvaa perhettä muutossa uuteen kotiin. Kolme meistä yritti vakuuttaa perheen jääkaapille, että se pystyisi puristautumaan oviaukosta, mutta se juuttui tukevasti ovenkarmeihin. Työntäessämme väkevästi viimeisen kerran ja ähistessämme yksi miehistä sanoi: " Voin tehdä kaiken Kristuksen kautta, joka minua vahvistaa", ja jääkaappi pullahti pois karmeista - vähän vähemmän maalia jäljellä sivussa omaten - mutta vapaana lastattavaksi kuorma-autoon.

Paavalin sanoja Fil. 4:13:ssa 'Voin tehdä kaiken Kristuksen kautta, joka minua vahvistaa' on lainattu käytettäessä merkitsemään viimeistä työntöä, ylimääräistä ponnistusta silloin, kun jäljellä ei ole yhtään energiaa käytettäväksi, alistumaan olosuhteisiin ja rämpimään eteenpäin.

Olen nähnyt myös sellaisten ihmisten käyttävän tätä jaetta, jotka yrittävät käyttää Jumalaa rikastuakseen. Heille "Voin tehdä kaiken Kristuksen kautta, joka minua vahvistaa" merkitsee sitä, että Hän auttaa heitä hankkimaan paljon rahaa tästä tulevasta liiketoimesta, jos he vain ovat sitkeitä ja ähisevät prosessin halki. Yleensä sitä on käytetty kaikin tavoin **paitsi** siten kuin Paavali itse asiassa sen kirjoitti.

Pistä se vain toimimaan?

Paavali sanoi oppineensa salaisuuden, kreikan kielessä 'mysterion', mikä merkitsee 'hän, joka on vihitty salaisuuksiin'. Fil. 4:11 -13:ssa Paavali sanoi, että hän oli astunut uuteen ulottuvuuteen elämässään, hänet oli vihitty siihen salaisuuteen, että hän saattoi olla riippumaton olosuhteistaan - "missä tahansa tilassa olenkin, olemaan *tyytyväinen*" tai itsessään riittävä Kristuksessa. Hän tiesi miten olla nälkäinen tai kylläinen, rikas tai köyhä, sillä hänet oli vihitty salaisuuteen: Hän saattoi tehdä kaiken Kristuksen kautta, joka häntä vahvistaa.

Kuinka meistä tulee riittäviä Kristuksessa siinä määrin, ettei ole mitään väliä sillä, mitä ympärilläsi pyörii?

Onko sinusta koksaan tuntunut tältä?

Näin ensimmäisen kerran tämän itsessään riittävyuden Kristuksessa riippumatta olosuhteista äidissäni, joka yritti kasvattaa neljää lasta saaden minimaallista tukea isältämme ja omasta työstään.

Oli lukuisia kertoja, jolloin hän tuli omien voimiensa, kykyjensä, keinojensa loppuun ja hän vain lopetti omat ponnistelunsa ja valitsi sen sijaan levätä ja antaa Herran hoitaa loput. Hän kohtasi ihmisiä ja tilanteita - kuten soitti sähköyhtiölle pyytäen maksujärjestelyjä, jottei valojamme sammutettaisi. Puhui papillemme pienlainasta, jotta viikosta selvittiin. Mutta hän teki näin tietäen, että Herra pitäisi huolta. Hän ei vältellyt tilanteiden hoitamista, mutta hän hoiti ne tietäen, että Hän oli pitänyt niistä huolen; kyse oli vain siitä, että saadaan selville, miten.

Vihkimys siihen salaisuuteen että voit tehdä kaiken Kristuksen kautta joka sinua vahvistaa, tulee sen kautta, että on tilanteita, joissa teet valinnan lopettaa omat ponnistelusi ja vain siirrä asiat Hänelle.

Paineet puristavat elämän ulos

Esimerkiksi 2. Kor. 1: 8 - 11:ssa Paavali kirjoittaa ajasta, jolloin hän oli vakuuttunut siitä, että tulisi kuolemaan. Jakeessa 8 hän sanoo, että hän 'oli epätoivossaan hengestäänkin', mikä

kreikan kielessä tarkoittaa, ettei hän nähnyt mitään ulospääsytietä, ei mitään pakotietä, hän oli vakuuttunut siitä, että tulisi kuolemaan.

Myös jakeessa 8 hän sanoo tämän olleen siksi, että hän oli 'puristettu', mikä tarkoittaa 'painoa', tai voisimme sanoa, että suuri paino puristi häntä, samantapaista kuin silloin, kun oliivipuristin painaa ja puristaa oliiveja saadakseen niistä öljyn. Paavali sanoi, että tilanteensa puristi hänestä ulos hänen elämänmehunsa. Hän sanoi tämän puristamisen olevan 'ylenmääräistä', mikä tarkoittaa normaaliin paineiden 'yläpuolella olevaa ja yli menevää'.

Myöhemmin 2 Kor. 11: 23 - 28:ssa hän luetteloi joitakin läpikäymiään tilanteita: ruoskaniskuja selkäänsä enemmän kuin saattoi laskea, monta vangitsemista, kolmasti hakattu raipoilla (tuon ajan käytäntöön kuului hakata jalanpohjat raipoilla), kerran kivitetty kuoliaaksi (Apt. 14:19 - 20 herätetty kuolleista), kolme kertaa haaksirikossa (meillä on kirjattuna yksi, Apt. 27), yön ja päivän kellumista meressä odottamassa pelastamista.

Kokemansa ohella hän sitten luetteloi otetut riskit: merellä matkustamisen vaarat, ryöstäjät, juutalaisten ja epäuskoisten uhkaukset, uhkailut kaupungissa ja maaseudulla, valheveljien joukossa olevat vaarat ja kaiken tuon päälle alituinen päivittäinen taakka kaikista (koti-) seurakunnista, jotka luottivat häneen johtajuuden suhteen.

Eivät nämä hänen läpikäymänsä vaikeudet olleet sitä, mikä teki hänet kykeneväksi paljastamaan filippiiläisille, että hän tiesi kuinka olla itsessään riittävä missä tahansa tilanteessa Kristuksessa, vaan se miten hän hoiti nuo tilanteet, vihki hänet tähän salaisuuteen.

Usko ei ole työtä

Hepr. 4:3:ssa, 10 - 11:ssa sanotaan "Sillä me, jotka olemme uskoneet, olemme astuneet lepoon" ja "Se, joka on astunut Hänen lepoonsa, on lakannut omista töistään, niin kuin Jumala lakkasi omista teoistaan."

Usko ei ole Jumalan 'uskomista' jatkuvana (aikamuotona), vaan 'uskoimme' Jumalaa. Esimerkiksi kun olin teini-ikäinen, uskoin Jeesukseen. Minä en ole 'uskon Häneen' (jatkuvassa aikamuodossa), olen jo uskonut. Nyt vaellan siinä, minkä olen uskonut. Lepään siinä, minkä uskoin niin monta vuotta sitten.

Usko ei ole jotakin minkä suhteen kamppailemme ja painimme Jumalan kanssa pakottaen Häntä tai auttaen Häntä tuomaan jotakin olemaan elämässämme. Usko on ilmestyksen vastaanottamista Isästä ja/tai Hänen tahdostaan ja valitsemista uskoa siihen, mitä olet vastaanottanut. Heti kun olemme vastaanottaneet ja uskoneet, me lepäämme.

Pietari oli vankilassa

Pietarin oli määrä tulla teloitetuksi aamulla. Mutta Apt. 12:7 sanoo, että pelastavan enkelin, jonka läsnäolo sai vankilan kylpemään valossa ja kuitenkin tuo valo ei onnistunut herättämään Pietaria, täytyi lyödä Pietaria kylkeen havahduttaakseen hänet. Kreikan sanan tässä käytetty muunnos, patasso, merkitsee lyömistä ja sitä käytetään kuvamaan sitä kun sotilaat löivät Jeesusta kasvoihin Matt. 26:51:ssä.

Kuinka saattoi olla niin, että enkelistä tuleva valo ei onnistunut herättämään Pietaria, ja tarvittiin lyönti kylkeen hänen havahduttamiseksi, ja hän oli niin sikeässä unessa, että oli kadulla ennen kuin heräsi ja tajusi kunnolla, ettei kyse ollut unesta?

Näin siksi, että Joh. 21:18:ssa Jeesus oli profetoitunut Pietarille, kuinka tämä tulisi kuolemaan sekä olosuhteista: ristiinnaulitsemisella sekä silloin kun tämä olisi vanha. Apt. 12:ssa teloitettiin miekalla ja Pietari oli yhä nuori, oli vain muutama vuosi ylösnousemuksen jälkeen. Niinpä Pietari kykeni nukkumaan sikeästi, voimattomana ja silti itsenäisesti riittävänä Kristuksessa tuossa tilanteessa. Hän nukkui, koska oli uskonut, ja nyt lepäsi. Juuri tuossa löytyy rauha.

Samalla tavoin juuri ennen Paavalin ensimmäistä kolmesta haaksirikosta enkeli ilmestyi Paavalille ja kertoi hänelle Apt. 27:24:ssä 'Älä pelkää, Paavali, keisarin eteen sinun pitää menemän'. Koska hän uskoi ja sitten lepäsi tuossa sanassa, tulossa olevassa ja kahdessa muussa haaksirikossa sekä kaikessa muussa läpikäymässään hän tiesi selviytyvänsä - koska hän tiesi, että tulisi menemään keisarin eteen. Hän uskoi ja sen jälkeen lepäsi.

Tämän soveltaminen

1980-luvun alkupuolella Barb ja minä kohtasimme tilanteita, joita emme voineet hallita. Chrisin aivovauriodiagnoosi, liikeasioiden tilanne joka uhkasi viedä meiltä kodin ja elannon, seurakuntatilanne jossa pastori joka oli palkannut minut jotta minusta tulisi johtava pastori yhtäkkiä muutti mielensä, mikä jätti minut odotuskuvioon tuossa seurakunnassa.

Tulimme pisteeseen, jossa emme kyenneet rukoilemaan enää sanaakaan, emme kyenneet ajattelemaan 'jos Jumala tekisi näin ja minä tekisin noin', emme kyenneet tekemään shekkivihon suhteen enää uudelleenjärjestelyjä - ja me lopetimme. Annoimme kaiken Isälle. Uskoimme ydintotuuteen, että Hän pitäisi meistä huolen, että Hänellä oli suunnitelma, että Hän tukisi meitä. Se oli meidän vihkimyksemme siihen salaisuuteen, että me saatoimme tuntee yltäkylläisyyden ja puutteen ja olla sisäisesti olosuhteista riippumattomia Kristuksessa.

Mitä me teimme?

Ensimmäinen asia, minkä teimme, oli Hepr. 10: 32 - 35 - palautimme mieleen entiset päivät ja tarkoituksellisesti EMME heittäneet pois luottamustamme - meillä oli Hänestä se kokemus, että Hän oli pitänyt meistä huolta ja me pidimme ne asiat mielessämme.

Seuraava asia, minkä teimme, oli ottaa Fil. 4:6-7 kirjaimellisesti. Olin huomannut, etteivät nuo jakeet olleet tapahtuneet minulle, sillä olin yhtä pelokas ja täynnä huolta rukoukseni päättyessä kuin olin ollut rukoukseni alussa. Tajusin olevani tottelematon Paavalin tarjoamalle hahmotelmalle:

1) Älä mistään murehdi. Lopeta. Älä jatka kohtaan 2) Kaikessa rukouksella ja anomisella tee pyyntösi tiettäväksi Jumalalle. 3) Jumalan rauha tulee varjelemaan sydämesi ja mielesi.

En edennyt kohtaan 2 ennen kuin pääsin tilaan, jossa minulla ei ollut mitään huolta, mitään pelkoa. Vasta sitten rukoilin. Se merkitsi sitä, että joskus painiskelin pelon ja huolen kanssa kahden viikon ajan ennen kuin rukoilin. Painiskelin kun pahimmat mahdolliset vaihtoehdot pyörivät mielessäni, mutta jokainen skenaario päättyi siihen kokemukseen, että Hän oli pitänyt meistä huolen. Kun tulin levon ja rauhan tilaan, SITTEN ja vasta SITTEN esitin Hänelle pyyntöni.

Tuolla tavoin se mitä Paavali sanoi, että tulisi tapahtumaan, todella tapahtui. Jumalan rauha, kuten todetaan 4:7:ssä, todella 'pysyi' tai 'saartoi' tai 'varjeli' sydämeni ja mieleni. Jakeet 8 ja 9 tapahtuivat myös - kykenin ajattelemaan hyviä asioita ja Jumalan rauha oli kanssani.

Ulkonaisesti näytti siltä, että olimme menehtymässä, mutta sisäisesti meillä oli rauha, ilo ja luottamus siihen, että Hän tulisi pitämään huolta ja viemään meidät jokaisen tilanteen läpi kun me urheasti kohtaisimme jokaisen haasteen. Ja Hän teki niin. Ja Hän on tehnyt niin. Meidät oli vihitty suureen salaisuuteen - tiesimme kuinka olla runsaudessa ja kuinka kärsiä puutetta, olla kylläiset ja olla nälkäiset, sillä olimme astuneet uuteen ulottuvuuteen, jota emme ole koskaan jättäneet, kun olemme saaneet tämän vihittyjen totuuden: voin tehdä kaiken Kristuksen kautta joka minua vahvistaa.

Uusi aihe ensi viikolla, siunauksin,
John Fenn

www.cwowi.org ja kirjoita sähköpostit minulle osoitteeseen cwowi@aol.com